

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu sobotu w Smolerjez knihiciziscej w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

16. njedzela po swjatej Trojizy.

Lut. 7, 11—17.

Nasche swjate sczenje wjedze naš džěnka k wotwrjenu-
mu kasczeje, w kotrymž młodzenz leži, jeniczki syn jeneje
wudowy; žarowajzy a i wjele bylsami wona swoje džěcžo
k poklěnjemu wotpocizntu pschewodža, a jej kłěduje wulki
czělny czah džělbjerjazeho luda; — želnosćimj napohlad!
Ale hlej, smjercz a želenje tón setka, kiž troscht a žiwjenje
nješe: Sbožnik so bliži, kiž je fěrschta žiwjenja a kral
smilnosće. „Da praju či, stań horje!“ džěsche wón
k morwemu; plakazu macz pał, kotruž w prawym czahu
setka, troschtuje wón: „Njeplacz!“ Kaž wjele luda tež
i nej džěsche, a kaž wjele pscheczelow ju troschtowacz pytaču,
dha woni tola jejne bylsy kuschicž njesamōzachu. To
mōžesche jeno jedyn czinicž, kiž je sam tón prawy pomoznik
a kotryž je tež smjerczi mōz wsak. Tōnle jedyn ju wuhlada,
a „bē jemu teje sameje žel.“ To je wulke słowo sa
wschěch srudnych. Nima Jesuž hischče džěnka tukamu
wutrobu, runjež so nam husto sdaleny bycz sdawa? Wón
ma sobuzelnosć i nami a je smilny wyschichiměschnik. A
niz jeno se słowom, tež se skutkom je wón kōzdy czah hotowy,
nam pomhacž.

Jesuž kuschi bylsy, kotrež wboha człowka wutroba
placze. Wón džě je sam něhdy czežti pucz bolosćow schol
a wē, kał to czini. Wón hlada do potajneho a snaje horjo,
kotrež we swojej wutrobje tajimj. Prjedy hacž tošamo
jemu wustoržimj, stej wón hižom nam po boku, so by
nam pomhal a naš troschtowal. Lubosćiwischo dylzi žana

macz sa swoje džěcžo, so tón Knjes sa naš stara a naš
ženje njesapomni. Tak husto hacž i nami do horja abo
k smjerczi džě, triebamy mōzny troscht, a tón je: „Jemu
je naš žel.“ We wulkim smutkowym spytowanju či
swonkowne skutki nicžo njepomhaju; jow pomha jeno,
Sbožnika sa słowo wsacz: „Knježe, ty mje widzišch, a tebi
je mojeho ģubjenstwa žel.“ Wěso czerpienje samo nam
Knjesowu pomoz njepschinješe, tu dyrbi tež nascha pokutna
wutroba pōdla bycz. Potom klyschimj Knjesowy hłōb,
potom shladujemy jemu dowěrjenja polni do woczow, potom
lubujemy jeho swěrnj ruku a twarimj na kōzde jeho słowo.

„Njeplacz!“ praji wón k žarowazej wudowje. Sčto
chze wón i tym rjez? Dyrbi wona smna wostacž? To
maczeška wutroba njemōže, to tež tón Knjes nježada.
Lubosć smē placz, tak husto hacž ma hrjebacz, sčtož jej
Bóh na krotki czah k radošči spožči, kaž rjany sōn a tola
tak wjele wjazzy hacž to, kaž rjany powjas, kotryž naschu
wutrobu i njebjom sjednocza. Čim horzyscho so bylsy
džělenja ronja, čim bóle so wone w najsmutkowischoj
swjatnizy psched kōzdy bjesdzakny, njesroshimlym wokom
taja, čim kruzischi bywa tōnle swjast. Ale bylsy njedyrbja
naschu wěru sadužycž. My njedyrbimj bjes nadžije k semi
hladacz, my mamj swojej woczy k njebešam složowacz.
Jesuž chze wudowje prajicž: Njebudž bjes nadžije, twój
syn so tebi sašo da, Bóh chze swoju krašnosć nad tobu
sjewicž. „Njeplacz!“ wón tež nam pschimoła, stejimj-li pschi
rowach; njeplacz, pschetož twój Wumoznik je žimy. Čim
wjetscha nusa, čim krašnischa pomoz; čim hōrcže twoje
horjo, čim spōžiwischa krašnosć smilneho Boha.

„Wón pschistupiwšchi dóttny šo kaschcža.“ Tak budži wón i czělneje a duchowneje šmjercze. Gusto doscž je czěło kaschcž, w kotrymž morma duscha leži. W tym padže dótka šo wón czěła, šo by duscha wožiwila; šczele šchiz, czěrpenja a khoroscze, šo by naš i tym ranił a potulił. Najprjedy chze wón šnutškownje hojicz, potom haſle šwonkownje. Evangelij je to wulke šłowo žiwjenja: „Duscha, ja praju czi, stań horje!“ Bože šłowo je jenicžke šbože ša wotemrjetu wutrobu, šo wona pocžina wožiwjeć w šbóžnocžinjazej wěrje. Tak je tón šnjes hižom tyšazam žiwjenje do wutroby rěczal a jich i duchowneje šmjercze šbudžil.

Me wón je tež czělnej šmjerczi mōž wšal a žiwjenje a nješachodnošč na šwětło pschinješł. A tónle wulki trošcht my trjebamy, hdyž tež dyrbinj my šmjertny pucž nastupicz, abo hdyž šwojich lubnych šemrjetnych do rowa kładžemy. My pschemodžamy jich jeno hačž i wrotam wěcznoščje, jow pschikhadža nam tón šnjes napschecžimo, a w tymšamym wokomiku, hdyž jich i placzom i rukow dawamy, šapschimuja woni jeho ruku i wyštanjom a šlyšcha jeho hłōš: „Ja chzu waš wšchěch i šebi czahnyč!“ Šhryštuš je stanył wot mormych a wubudži junu tež naš i rowa, kaž je wón mlodženja w šainje, šairowu džowczicžku a Lazara w Bethaniji wot šmjercze šbudžil.

„Młodzenzo, ja praju czi, stań horje!“ tak wón i mormemu rjekny. Šchto šo mormy ša tym prascha, rěczich-li i nim! Hdyž macžerška lubošč, macžerška bolosč a macžerške šylš nješamōža šyna do žiwjenja wrōczō šwołacz, kaš mohł to hłōš zufeho dokonjeć, kotryž jemu pschimoła: Poštan? To je tón rošdžel mjes šesušom a nami. Wón praji: „Ja praju czi, stań horje!“ Šchto je tónle Wón? To je ta praschen, wokolo kotrejež šo šwět jako wokolo šwojeje wōški wjerczi, i kotrejž šo hišcže dženska człowještmo šabjera. Wupłōd dyrbi to wuczicž, dženska kaž tehdy, a wón je naš to wuczil, pschetož my wěriny do šesom šhryšta, kiž je wčera a dženska, a tón šamy, kiž wón je, budže tež do wěcznoščje.

Hdyž šesuš praji: „Stań horje!“ dha je to nješto druge, hačž hdy by to žyly šwět prajil. Tu njeje jeno macžerška lubošč, tu je Boža lubošč, kotraž mōže šamo še šmjercze šbudžicž, a jow njeje człowška njemōž, jow je bōjšta wšchehomōž. Bōjšta lubošč a wšchehomōž w człowškej podobje pschimoła mormemu: „Młodzenzo, ja praju czi, stań horje!“ A Boža mōž pschegołmja czěło, šmjercž czěła, žiwjenje tu je. „Mormy šebra šo horje a pocža rěczecž.“ To je Boža krašnošč čžinila, kotraž bē w šesušu šhryštušu, ta mōž a lubošč, kotraž je mōžnišcha dnyli šmjercž a šwjaški rowa rošpacža.

Šbudženje mlodženja w šainje bēšche jeno mały špocžatł teho, šchtož budže šesuš čžinicž, hdyž wón junu we šwojeje krašnoščzi šašo pschindže. Potom mormi šestawaju, czi jeni i žiwjenju, czi drušy i šudej; potom šo šašo namašamy, macž šwoje džecžō, džecžzi šwojeju štaršcheju, mandželški šwoju mandželšku, a hdyž budža našche šylšy? Wulki džēn wěcznoščje je šašwital, wo kotrymž rēka: „Bōh budže i jich woczow wšchitke šylšy šetrēcž, a šmjercž wjazy njebudže, ani šrudoba, ani wołanje, ani bolosč wjazy njebudže; pschetož prēnje je šašchłō, hlaj, wšchitko je šo nowe šcžinilo!“

F.

Njeplacz! šesuš šbudži mormych.

(Luk. 7, 11—17.)

Hłōš (117): šesuš, moja nadžija —.

šain, mēšto lubošne,
ššmjercž je jera wopytala;
šelenje je bološne,
šdyž je jenicžkeho wšala
ššyna wudowineho,
škotraž tyšchne rudži šo.

Mormeho won nješechu,
šako pschibličil šo bēšche
šesuš i mēštu šmjertnemu,
do kotrehož štipicz chžyšche.
šwjele luda i mēšta dže,
šrudne pschemodženje je.

šwudowjena macž wšchaf je;
šenicžki šyn jejny bēšche,
ša kotrymž nētk želenje
šmacžeršne tam i rowu džēšche;
šrudoba je žalostna,
šwopušchčžena wudowa!

šel je jeje milemu
šnjesej, hdyž ju šawohlada,
„Njeplacz!“ džēšche i lubošču;
šrudnu trošchtowacz wón žada,
šschistupiwšchi dóttny šo
šdobom kaschcža mormeho.

šošcherjo paš šastachu;
šnjesowa jich džerži wola. —
šmłodzenzo stań! — ja to chzu,
šdžēšche šnjes, psched kotrymž rola
šbohrejbnišchčžo Boža je;
šwubudžicž naš i njeje chze!

Mormy hnydom šebra šo,
šstahyšchi wón rěczecž pocža;
šmacžeri šnjes žiweho
šboda; šbita šmjercž precž krocža;
šesuš, šēšchta žiwjenja
šmōžny, šjawnje dobywa!

šwojošč šapopadže wšchěch,
šboha pschemōženi šhwala;
ššama šmjercž je nētko šmēch,
škrašnošč blyšcžzi jim šo šdala:
šnjes profeta wulki je;
šbōh šwōj lud šam wumože! —

šesuš šam je žiwjenje,
ššmjercž naš traschicž nješamōže;
šhorjestawanje i nim dže,
šwēczne wón je našche šbože;
ššmjercž a čžert a pošlecže
šschodžicž dale njemōže.

ššwalbu šnjesej špēwajmy;
ššchēs njeho šmy wumoženi,
šradosčžimi wyštajmy
ššbōžnom' herbstwu wušwoleni;
šsemja i njebjom šlyšcha nam,
ščžer dže našcha i njebjēšam!

šera Bože ššhadžeju,
šnam šo bliži wumoženje;
šjunu mormi šstawaju,
ššbōžne pschindže pschekrašnjenje;
ššesuš, šēšchta žiwjenja,
ššbōžnych wjedže do njebjā! —

M. U.

šschichodne horjestawanje mormych — abo:

šmy budžemy pschemēnjeni.

(1. Kor. 15, 51 b.)

ššjany našymški džēn, w čžafu, hdyž bibr šwōj šymški hrob
šdotwarja, lētnje ptači do czoplišchich krajow wuczahuja, hdyž runje
šhišcže mile, našymške ššlōncžko šwoje lubošne pruhi po šahonach
šroššywasche, mały hōlcžil we šwojeho nanowej šahrodže hrajēšche;
tam wón hušānzu widžēšche i blisškemu kētkēj lēšč. Bēšche to
ššchēšcherjata, bēla na čžerwjeń, niž jara rjana wēžka. ššomalu
šlēšche wona šwoju čžaru do přēdka; ššdāšche šo, jako by šama
ššačžuwala, kaš šnadne ššworjenčžko je. „ššala wacžka“, to džecžō
ššawola, „ššdžeha ty džēšch?“

„ššš na tón kētk tamle lobrka du, hdyž šwoju czělnu plachtu
šwokolo šo napschēdžiwšchi wumrēju. ššchto wo mnje placz
ššnēbudže, a to budže moje pošlednje.“

„ššē, nē, niž tak! mōj nan praji, ty na pschēzo njewumrēšch;
ššwón praji: ty budžēšch pschemēnjena. ššš ždy nje wēm, ššchto je
šš tym mēnjene.“

„šššš to tež njewēm“, hušānza wotmolwi, „šššš ale to wēm,
ššš wumrēčž dyrbiu, pschetož to čžuju a duž dyrbiu ššhwatačž.
šššš wēmje, mały hōlcžko! šššš šo nihdy wjazy njewidžimoj“.

S tymile słowami huśańza swoju czarę dale froczejo po festu horje lęseche, pschedzeche a tkajesche kascheż wokolo febie a wumrje.

Dżeczō dom schedschi podawka sapomni. Symna syma pschińdze, tam wboha huśańza wiśasche, zyle pschemjersujena — morma a pohrjebana. Budze hdy sažo wożiwicz? Budze pschemjenjena? Schto budzijsche febi na to pomysłil?

Wichory howrjachu, kněh pschińdze a sažo sańdze; rjane, czople nalęczo so wróczi, — pupki so pufachu, pczolki bunczecz poczachu, trawa rosczesche, selena a młódna.

Maly hólczez so se swojim nanom wufhodzowasche. „Nano“, wón prajesche, „tamle na festu hnědo abo domczk wboheje huśańzy wiśy. Wona dyrbi dawno morma bycz. Ale ty prajesche, so budzeja tajke huśańzy pschemjenjena. Schto i tym mējesche? Sa žaneho pschemjenjena njewidžu“.

„Sa chzu czi to po někotrych dnjach pokasacz“, nan snapscheczwi. Porjednje tu haložku, na kotrejž huśańza wiśasche, wotrěnywschi wón ju domoj njesesche a malu brunu kulku pschi wolnje i połodnju ležazeje stwy wupojbnj, hdzež móžesche ju ploncžko wobkwěczecz. Dżeczō so nad tym džiwasche, schto dyrbi to wscho na febi mēcz. Ale hlej, hdyž bēsche hnědaschko něotre dny na plonzu pomisalo, poča maly rowczk bubnicz, so rostorze, — so wotewri — a i njeho wuńdze — niz wboha huśańza, kotraž bē w nim pohrjebana, ale wulzy rjana mjetelza! Kaf swojej blyschczazej schidle rosschěrja! Hólczez pschiběža do jstwy — widzesche — so spodžiwasche a i rukomaj hromadu klesnywschi sawoła: „D wona je pschemjenjena, — pschemjenjena! Huśańza je do pschneje mjetelzy pschemjenjena! D nano, kaf bē to tola móžno?“

„Sa to njewēm, moje lube dżeczō; wēm jeno, so to Woža wschekomōz cžini. A swjate piśmo praji: „Sjewilo so hyschče njeje, schto my budžemy. Tež my sami budžemy pschemjenjeni“. Wty wēm, so Wōh, kotryž móžesche tule wbohu huśańzu do taf pschneho stworjenčka pschemenicz, so by ženje wjazy w prósche njelasyła, móže tež nasche czēlo niskosče pschetworicz, so by krafnemu czēlu Rchrtstuwowemu podobne bylo, kotryž je sa naś wumrjel, so bychmy, njech wachujemy abo spimy, tež i nim živi byli.“

U.

Kajkiž wuśyw, tajke žně.

Wužitne powjedańczo sa młodych a starých.

(Pokraczowanje.)

Nětk pschińdzechu sa Surja te prawe jemu spodobne lēta, a bē wón prjedy schibał, lōsy a worakawy byl, dha bēsche to nětk cžim bóle. Vědom bē i spowjedži pobyl, khodzesche do forczmy taf huśto hacž chzysche; a njepschińdze-li sam, dha pōblachu jeho towaršchojo po njeho; abo tón a tamny wot nich i njemu pschińdze, rēczesche a wabjesche, a macž pomhasche: „Ach, nano, ty by tola tež, ja njewēm kajki; młody lud je rad wjekelny, dha wschať daj jemu hicž; wón czi tola kōždy wjeczor doma ředžecz njemōže. Surjo dži! Nan nima ničō napscheczwo temu, ale njebudž dolho, ja cze doczafam.“ A Surij džēsche i trubku do forczmy, hacž runje bē flubil, so i řuřodej abo i wujej pōńdze, a njemējesche-li pienjes, dha jeno trjebasche macžeri scheptnycz, a wón dosta. „Ty dyrbišch so widžecz dacž“, džēsche macž i njemu, „jowle, Surjo!“ Dolho njetrajesche a wón w khartach husczischo a spěschnischo cžitasche, dyžli w bibliji a spěwasčich; pschěhra a napraska dolha. Macž placžesche a jebasche nana, noschēsche te forczmarjej žito a leń, Surk pať pijesche a hrajesche. Snydomnacze lēt stary móžesche wón w forczmje sa wjeczor wjazy hacž kšanu palenza a hyschče něotre karancžki pima wupicz, a ničto njewidžesche, so bē wot teho pjany. Hdzež bē

někajke schibakstwo, abo hara, abo hdzež bēchu pufi mjes hólzami tam bē Surij pōbla. Pschińdze potom ta wēz i pschephtanju psched řud, dha so ničto taf wulhacz a žadyn so taf i winy řezahnycz njewjedzijsche a njemōžesche, kaf Surij.

Nan wo tajkich njeskutkach ženje wěrnoscz njeshoni, pschetož nětoti febi myřlachu: schto je mi wo to? drusy njeprajachu ničō, dokelž mohł so Surij nad nimi wjeczicz; najwjazy jich pať macžerje dla mjelčesche, so njebychu jeje pokliwanje řlyscheli, a forczmar bē hafle taf prawje směrom: jemu wopilzow pienjesy derje tyjachu. Na řwětne smyřleni ludžo řmējo pschihladuja, kaf jich bližichi do njeshoža jēdze; žana pomozna ruřa so njewupschestrēwa a žadyn řmilny rōt i fastacžu njewoła, hdyž řami řwōj wužitk pōbla widža, ale dadža jemu hicž, a pokasuja jemu rumnišchi pucz i hubjenstwu.

Seli so bēchu Surjowe pienjesy w forczmje wschē a chzysche hracz pschestacz, džēsche forczmar: ach to by tola tež krafnje bylo, nětko pschestacz! kaf wjele trjebasch? Sowle a nětk budžesch dobywacz; ty budžesch mi hižo sažo dacž, hdyž smējesch. Duž hrajachu a pijachu i nowa, taf so bē huśto dwanacze wotbilo, a druhdy tež w nozy dwēmaj žadyn kōnz njebē.

Kaf Surij taf posdže domach nuts pschińdze, wo to so staracz njetrjebasche; pschetož macž domach ředžo na njeho cžakasche, a jeli bē do loža, dha trjebasche i jeje wofnu pschistupicz a na wocziniak ruku položicz, a wona mjelčō staže a jemu woczini. Sunu pať tola i njemu prajesche: „Pōřluchaj, Surjo, to so mi tola njelubi, hdyž so taf posdže domoj wrócžesch. Sa dyrbi czi khodžo woczinjecz; a byrnje bych tež po móžnoscz i mjelčō stawala, dha tola nan druhdy phtnje, so cze nuts puschczam, a wón so mje potom prajcha, hdze řy byl. A hdyž žanu pravu wurēcž njewēm, je bōrczenje a swada hotowa, a wón czi pschezo dale a bóle grami. Wēsč ty schto, praj mi radšcho, hdyž chzesch dlēje wostacz, ja chzu czi klucz řobu dacž; ale so jeno nan njeshoni.“ — Ale hlajče, nuřne by bylo, so by wona sa Surja řameho klucz wudželacz dała, pschetož Surij žanu nōž prjedy dwanacžich domoj njepschińdze, a druhdy hafle, jako wajchar pokledni řrōcz wokolo džēsche.

Surij pať kōždy cžas taf dolho w forczmje njewostawasche, ale wón tež po domach wokolo lažesche a huśto tež do druhich řřow. Wo tym macž jara derje wjedžesche, ale wona jemu, kaf mējesche, tajke wjekele popscha, hacž runje so ji tež řdasche, so i tajkeho nōžneho laženja ničō dobrehō nastacz njemōže. Njeprajesche pať jemu ničō. — Hacž runje so ji njespodobasche, so bē Kružiz řańža sa Surja jara řhuda, dha jemu tola ženje njewobarasche, i nej řhodžicz, dōjž so njeshože njesta. Sako řańža nětk placžo so Suriej wuřna, so swoju řańbu wjazy potajicz njemōže, lubjesche a řolubjesche wón ji, so ju nihdy ředžo njewostaji, ale so febi ju wōimje. A tute myřle mējesche wón wopravdže. Ale jako wón to swojej macžeri řjewi a i nej teje wēzy dla rēcžesche, njechasche ta bjesbōžna řōnska ničō wo tym řlyschecz, a džēsche: „Wřacz febi ju tola njemōžesch. Schto i tajkej řapocznjesch, řiž ničō nima? A řēntwje řy hyschče jara młody; a chzesch-li so posdžischo řenicž a řej druhu bracz, dha njemōžesch prajicz, so řy tu dōřchol, hewaf wo tebe žana duřchna řolza njerodži: po tajkim je najlēpje, so řapřejesch.“

Tež nanej pschińdze tale nowinka i wuřchomaj. Žalosczo na řwojeho njeporadženého řhna, so je tajku řanibu nad nim doczafal, džēsche wón: „Sa drje derje wēm, schto ma wschu winu!“ — Ale macž so řamolwjesche a Surja i winy cžehnjesche, wschitku řlōicz na Kružiz řańžu storkajo: „Žane řchēsč řrōcz Surij i nej rēczał njeje, wona je njehańbita walawa, a nětko chze wboheho řurja do teho řezahnycz, dokelž febi myřli, tón je bohaty, tón móže najwjazy placžicz.“

Ma-li cze cžert jeno sa jedyn włōřk, dha smēje bōřny řplu řlowu. řladasch so přnjeho pada, dha so tež druhého řminjesch.

Hlada ƚo c̣łowjeŝ hṛeŝchenja, ƚajki ƚraŝny ŝnutŝkowny m̄er jeho woŝchewja, ƚaŝ c̣iŝche m̄ože w̄on na Božeŝ ŝemi bydlic̣, ƚotruŝ je t̄on Knjes taŝ rjanu ŝtworiŝ, ƚaŝ dom̄ernje m̄ože w̄on ŝwojeŝ woc̣zi ŝ njebjeŝam poŝb̄ehnyč̣ a rjeŝnyč̣: ty m̄oj luby W̄oŝc̣e! A ƚaŝ ŝl̄odzy w̄on w nozy ŝpi! Sand̄eŝljo Boži l̄ehaju ŝo woŝoŝo njeho a ƚryja jeho. ƚajkule ŝbožoownoŝc̣ paŝ Suriŝ a jeho mac̣z njeŝnajeŝchtaj: w nimaj bydleŝche ŝamy njem̄er, a bojoŝc̣z jeho wobdawaŝche; jimaj njeb̄e na ŝemi nic̄o taŝ rjane ƚaŝ ŝw̄etne ŝwejeŝelenja, ŝa ƚotrymiŝ Suriŝ najb̄ole ƚojeŝche. W̄on ƚopjeŝche hr̄eči na hr̄eči, ŝo by ŝ nimi ŝwoju haŝnbu wod̄zewaŝ. Aŝle Božimaj woc̣zomaj je wŝcho wotŝryte, doŝel̄z w̄on hlada do najpotajniŝcheho twojeje wutrob̄y, a ty njem̄ožeŝch pŝched nim ŝwojich hr̄ečow ŝl̄eđ ŝač̣iŝŝowac̣z, ƚaŝ je to drje m̄ožno pŝched c̣łowŝkimaj woc̣zomaj.

(ŝchichodnje dale.)

Wŝchelake ŝ bliŝka a ŝ daloka.

— Na Michala ŝwjeczjeŝche ŝerbske miŝionŝke towaŝŝtvo ŝw̄oj ŝwjed̄eŝn w Raŝezach. Wob̄rjed̄z naŝymŝkeho c̄aŝa wobrad̄zi W̄oŝh luby Knjes mily, c̄oply ŝl̄onc̄zny d̄zeŝn, ƚaŝ by ŝ njebjeŝ pŝchi- hloŝowac̣z c̄yŝl ŝwjatemu ŝkutkej miŝionŝtwa, ŝo by naleŝny wodych ŝaduwaŝ do naŝymy a ŝymy pohaniŝtwa. Wob̄rada ŝo bohac̄ze na ŝwjed̄zenju wobd̄zeŝli. W̄on wŝchaŝ je n̄etko nuŝny c̄aŝ ŝa ratarja na polu, ale ŝchtož ty c̄aŝto temu Knjeŝej a jeho ƚraleŝtwa wo- prujeŝch, bud̄ze tebi bohac̄ze ŝaŝo žohnowane. Eŝwjed̄zeŝniŝti c̄zah ŝeŝtupa ŝo na torhoŝeč̄zu a c̄ehnjjeŝche wot tam pŝcheŝ ŝarŝki dw̄or, hd̄zež knježa duchowni, wot ƚotrych̄z ŝo 9 na ŝwjed̄zenju wobd̄zeŝlichu, do c̄zaha ŝaŝtupichu. C̄zah ŝo taŝ ŝrjadowa: d̄zeč̄zi 5 woŝadnych ŝchulow, ŝaŝŝke a pruŝke wojeŝŝke towaŝŝtvo, turnowanŝke towaŝŝtvo, ŝerbske towaŝŝtvo, ŝwonowy ƚomitej, mlodoŝc̄z, knježa gmejnŝzy pŝchedŝtejic̄zerjo, knježa duchowni a knježa žyr̄twiŝny pŝchedŝtejic̄zerjo. C̄zah c̄ehnjjeŝche pŝcheŝ wjeŝ, ƚotraž b̄eŝche najrjeŝniŝcho wupyŝchena. ŝched hrodem ŝaŝtupi knjes ƚollator R̄oŝŝing do c̄zaha, ƚotryž je pŝchi ŝwjed̄zenju ŝ nowa ŝwoju luboŝc̄z ŝ naŝcheŝ woŝadze a ŝwoju woporniwoc̄z ŝa nju rjenje wopolaŝaŝ. C̄zah pŝchic̄zahny do rjenje wupyŝcheneho Božeho doma. Na ŝerbskim ŝwjed̄zeŝniŝkim ƚemŝchenju p̄redowaŝche knjes ŝaraŝ W̄erniŝ wo Luŝ. 10, 30—35: Wopolaž- my ŝo d̄zeŝlami na ŝwjatym miŝionŝtwje jaŝo na ŝkutku praweje ŝcheŝc̄zijanŝkeje luboŝc̄ze. 1. Komu mamy ju wo- poŝaŝac̄z? 2. ŝchto d̄yebi pohanam w jich duchownym hubjenŝtwje pomhač̄z? 3. ƚaŝ mamy jim pomhač̄z? Na n̄emŝkim ŝwjed̄zeŝniŝkim ƚemŝchenju m̄ejeŝche knjes ŝaraŝ Mann ŝ Rumwaŝda ŝwjed̄zeŝniŝke p̄redowanje wo 1. Kor 13, 13 a wuloži miŝionŝkeŝ woŝadze: „Naŝcheho miŝionŝkeho ŝkutka najŝnutŝkowniŝcha m̄oż je m̄oż naŝcheho ŝcheŝc̄zijanŝtwa: w̄era, luboŝc̄z, nad̄žija, 1. my w̄erimy, teho dla dobyč̄z pytam; 2. my lubujemy, teho dla wuŝhowamy, 3. my na- d̄žijamy ŝo, teho dla c̄zalamy. Na ŝerbskim a n̄emŝkim ƚemŝchenju ŝp̄ewachu ŝchulŝke d̄zeč̄zi rjany ŝhwalobny ŝh̄erluŝch, ƚaŝ teŝ na n̄em- ŝkim ƚemŝchenju pod wod̄zenjom knjeŝa ƚantora R̄jelŝi rjane ŝwjed̄zeŝniŝ- ŝke ŝp̄ewanje poŝkieži. Woltar̄nu ŝl̄uŝbu m̄ejachu na ŝerbskim knjes duchowny Woigt-Hod̄ziŝŝi a pŝchedŝynda ŝerbskeho miŝionŝkeho towaŝ- ŝtwa, knjes ŝaraŝ ryc̄zeŝ ŝaŝub-Njeŝwac̄ziŝki, na n̄emŝkim knjes ŝaraŝ Eŝylora-Minakaŝŝki a knjes ŝaraŝ Ḡolc̄z-Maŝeczaniŝki. Eŝwje- d̄zeŝniŝta ƚolleŝta wunjeŝe 300 hriwnow. W̄oŝh luby Knjes, ƚiž je ŝwjed̄zeŝn taŝ mile žohnowaŝ, ŝpožc̄z trajaze žohnowanje w luboŝc̄zi wutrobow ŝ miŝionŝtwu, ƚiž ŝo dale hori do wŝcheho pŝchichoda.

— Eŝerbska duchownŝta ƚonferenja ŝm̄eje ŝwoju naŝymŝtu ƚonfe- renzu ŝchtw̄ortk 12. oktobra dopoŝdnja w 10 hod̄z. we winowej ƚic̄zi a ŝo wŝchitzny knježa duchowni wutrobne na nju pŝcheproŝchujaj.

— Delnjoŝluziŝki wotryad Mac̄ziŝy Eŝerbskeje ŝwjeczjeŝche d̄zeŝn Michala ŝwjed̄zeŝn ŝwojeho 25-ŝetneho wobŝtač̄za.

— Knjes R̄oŝla-R̄hroŝczaniŝki je ŝo ŝa ŝejmŝkeho ŝap̄oŝlana ŝand̄zenju p̄ond̄želu ŝ 47 wot 66 hloŝow w ŝamjeŝzu wuŝwolil.

R roŝpominanju.

ŝodawa F.

Ty ƚaŝaŝche, hdyž na ŝw̄et ŝaŝtupi,
Wŝch̄ech ŝm̄ew paŝ witaŝche c̄ze poŝny d̄zaŝa;
D njech, hdyž ŝmjerc̄z c̄zi woc̄zko ŝand̄zeŝli,
Eŝo tw̄oj r̄ot ŝm̄ewa, m̄jeŝ tym ŝo wŝcho ƚaŝa.

* * *

W̄eŝch do njebja ŝo namatač̄z,
Eŝo ŝemje m̄ožeŝch loh̄to wŝbac̄z.

* * *

Na ŝw̄eč̄ze nimaŝch c̄łowjeŝka,
Riž by byŝl žyle h̄jeŝ hr̄eča.

* * *

D̄zeŝlo, horjo, ŝtaroŝc̄ze
To je draŝta c̄zaŝnoŝc̄ze.

* * *

Eže njebohac̄za pjenjeŝy,
Hdyž njeŝny w duŝchi bohath.

* * *

Mac̄z jeno c̄zuje w wutrobje,
Eŝto ŝbožoownoŝc̄z a luboŝc̄z je.

* * *

To, luby bratiŝje, c̄zeŝc̄zi c̄ze,
Hdyž doŝonjeŝch, ŝchtož m̄ožno je.

* * *

Njech taji twoja wutroba,
Eŝtož ŝd̄zeŝli tebi dom̄era.

II. Hudanŝke praŝchenja wo bibliŝkiŝch woŝobach.

Etaja Raŝyŝerb-W̄jela.

10.

ƚotry ƚral do ƚawŝkeŝ jamy
Božoŝ muža wjerhnyč̄z da?
ƚawy paŝ joh' njeŝežrachu,
D̄zeržany wot jand̄zela.
A t̄on ƚral joh' naŝajtra
Ežiloŝ ŝ jamy ŝc̄zahnyč̄z da.
Seho njeŝchec̄zelow na to
ƚawam ŝ žratwje ŝm̄ietac̄z ŝa to.
Eŝt̄o toŝ ƚrala praŝic̄z w̄e?
ƚaŝ t̄on muž teŝ ŝ mjenom b̄e?

Wotmoŝtwy na praŝchenja wo bibliŝkiŝch woŝobach.

9. Nebuŝadnezar. Dan. 4.

Por̄jed̄zenje: W c̄z. 40 na 159. ŝtronje ma w 2. rjadzy r̄eŝac̄z: ŝo by jeho... a w 33.: najŝed̄žbliwiŝcho wotŝladowachu atd.

„Pomhaj W̄oŝh“ njeje jenož pola knjeŝow duchownych, ale teŝ we wŝch̄ech pŝche- dawar̄njach „Eŝerb. Nowin“ na wŝach a w Budyŝchinje doŝtač̄z. Na ŝchtw̄orc̄z l̄eta ƚlac̄zi w̄on 40 np., jenotliwje c̄ziŝla ŝo ŝa 4 np. pŝchedawaju.